

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν ἴσῃν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑκατόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάνα τὸ Ταμείο σ' ἔλας ἀνοικτὸ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀτ' εὐθείας κροῦμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ πτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἔξνα ὄμωσ μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴστο χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοσαυτῆ
δει παλοῦμεν σῶματα «Ρωμηῶν» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀτ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πηρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ματὸν δωδεκάτη,
φύσις ἀνηγοράτη.

Χίλια τετρακόσα, σὸν εἰκοσιένα,
ἄσα καὶ ἄν εἰποῦμε πᾶνε ἴστα χαμένα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

ἔχασαν κοντολογῆς
τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλάθηα.

Α.

Φ. — Τι κάθεσ ἔτσι;
Π. — Σιωπῶ,
δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ,
κουράγι νὰ μιλήσω,
μῆτε νὰ σὲ ξυλλῶ.

Ἦλθε καὶ ὁ Μᾶης ὁ ξανθὸς μὲ τὴν περιῖα χάρι,
ἀλλὰ κανέννας δὲν ποθεῖ
ὡσὰν γαῖδουρί ν' ἀπλωθῆ
ἴστο πράσινο χορτάρι.

Ἦλθε καὶ ὁ Μᾶης ὁ ξανθὸς, ἦλθε τὸ καλοκαίρι,
καὶ ἡ φύσις ὀλη κελαῖδει,
ἀλλὰ μ' ἔλας χλωρὸ κλαδί
δὲν βλέπω περιστέρι.

Σὲ τέτοιαις κοσμοχάλασις
τί νὰ τῆς κάνω τῆς θροσῆς;
Μῆτε μὲ θέλγουν οἱ γιαιλοὶ
καὶ ἡ τόσαις πρασινάδες
μῆτε γαῖδάρων, Φασουλῆ,
καὶ ἀνθρώπων πατινάδες.

Τὸ τέλος τοῦ κατακλισμοῦ δὲν φαίνεται κοντά,
ὁ φρενησμένος πόλεμος ἀδιάνοκα βροντᾷ,
καὶ μέσα ἴσῃς ἀνθήσεως τ' ἀνῆριθμα γελᾶσματα
δὲν βλέπεισ ἄλλο τίποτα παρὰ φρικτὰ χαλάσματα.

Γλέπτι σὸν πρὶν δὲν λατάρῳ
καὶ ῥόδων πανηγύρι...
Φ. — Ἄλλοτε τοῦτὸν τὸν καιρὸ
ἔβγαίνανε καὶ οἱ τσίροι.

Νάτος ὁ Μᾶης, Φασουλῆ,
νὰ βλάστῆσις κανούρισα...
τώρα γκαρῶνουν καὶ ὀ πολλὸ
τὰ ἔξοτρωτα γαῖδουρία.

Ἐβγήκαν καὶ τὰ μούσμουλα καὶ τ' ἀγκιναροκοκία,
καὶ οἱ Μπολοσεβίκοι σκύβουνε ἴσῃν Προφῶσον τὰ χα-
[στούρια.

Τὰ ῥόδα ξεφυλλίζουνε καὶ μένουνε τ' ἀγκάθηα,
καὶ οἱ στρυγρότεροι σφαγεῖς

Τὶ θριάμβος τῶν Μπολοσεβίκοι καὶ δόξα περισσή,
ποῦ δέχας νὰ πολυλογῶ
τοὺς ἐφασκέλωσα καὶ ἔγῳ,
φασκέλωστούς καὶ σὺ.

Και τὰ νέα κολοκύθια
πῶς τὰ τρῶν οἱ πειναλέοι...
ἀμμ' ὁ Κάϊζερ ἀλήθεια,
Περικλέτο, τί σοῦ λέει!

Κούτζιές τον, κουτσοδόνη...
πῶς τὸν συγκινοῦν φρόντι
ἀνομήματα φρικτά.

Ὅλο κάνει τό σταυρό του
καὶ κυττάζει ἴστοναιροῦ του
πῶς τὸ Σύμπαν κατακτᾷ.

Ὅλοι φαίνονται ἔμπροστὰ τὸν Μαξιμαλιστὰ κ' ἄλλη-
καὶ πολλὰκις τῆς ἡμέρας τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖται [ταὶ
παραστάτης του νὰ στέκη κ' ὄλο νὰ τὸν βοηθῆ
γὰ ἐσκληρίσιμα τοῦ κόσμου νὰ τροχίξῃ τὸ σπαθί.

Δὲν τοῦ φθάνει μήτε κ' Ἄπω, μήτ' ἔγγυς Ἀνατολή,
κάθε φίλο του τὸν θέλει
ταπεινότητα κοπέλι,
δοῦλο του κ' ὑποτελή.

Ἐμπρός' στὸν Γερμανὸ τὸν μοιρογ
βλέπω δούλους τὸν Ἀψβούργου
καὶ τῆς Σόφριας τὸν Κοβούργου.

Σέρνει πίσω του δεμένο
καὶ φεσᾷ συφορησμένο,
τὸν Μωχάμετ τὸν ἐριφῆ.

Ποῦχει κατανήσει πτώμα
καὶ νομίζει πῶς ἀκόμα
ἐχ' ὑπόστασιν Καλιφῆ.

Γὰ τὸν Γερμανὸ τὸν Ἄρη
καὶ τὸ σιτευτὸ μοσχάρι
καὶ τὸ χάσιχο ψωμί,
καὶ φρενήρης πολεμει

τοῦτος γὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γ' αὐτὸν οἱ τρεῖς του
[φίλοι,
καὶ γ' αὐτῆ των τῆ θυσία μόνο μοινεύταις τοὺς ὄφει-
λει.

Γ' αὐτὸν ἔγινε θυσία
κ' ἡ τῶν Σοβιέτ Ρωσσία,
ἡ τῶν Μαξιμαλιστῶν
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ληστῶν.

Μὲ τὸν Τσάρο τὸν δεσπότη
στὴν ἀμέγα πρῶτοι κρητοὶ
βγαίνουν οἱ μεγάλοι Δοκτες.

Δίχως τοῦτον οἱ μικροὶ
χέρι χάνουσι μακρὸ
μέσ' στοῦ κηάτους τῆς σεντούκας.

Περικλέτο, βὰί βὰί...
κ' ἡ Ρωσσία τί τραβάει!

Ἀπὸ Τσάρου κ' ἀπὸ Δοκτας ἔπεσε σὲ Μπολοσεβίκους,
ποῦ τὴν ἄφησαν γενναίως εἰς τοῦ Κράϊζερ τοὺς λόκους.

Κόσμος θλιβερὰ τὴν ψάλλει:
οἴμοι, Μοσκοβιά νεκρή...
δσ' ἀφῆκαν οἱ μεγάλοι
σοῦ τὰ πῆραν οἱ μικροί.

Β

Π. — Μές' στὴν δρᾶσιν τοῦ πολέμου
δὲν εἰξεύρω, φίλατέ μου,
τί νὰ πῶ καὶ τί τὰ κάνω.

Καὶ μὲ γλέντι καὶ χορὸ
τὴν Εἰρήνην καρτερῶ
μέσ' ἀπὸ τὸ Βατικάνο.

Τὴν κυττῶ τὴν ζαχαρένια
καὶ ζωῆς ἀρχίζουσι σφοδρῆ,
καὶ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια
τὸν κρατῶ νὰ μὴ μοῦ φύγη.

Ἐστὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας
τοῦτου τοῦ πολέμου φάσεις
περμένω νέας ἄλλας
τοῦ Ποντίφικου προτάσεις.

Μές' τὴν ἀγρίαν πάλιν
δρους ἀκούω πάλιν

Γερμανικῆς Εἰρήνης, τοῦτέστι μ' ἄλλα λόγια
κ' ὑποταγῆς στὸν μπόγια
καθὼς τῆς Μοσκοβίας,
δουλείας καὶ σκλαβιάς.

Κ' ἔγω γὰ τὴν Εἰρήνην πῶς πάσχω δὲν τὸ κρῖνω,
γ' αὐτὴν συχνὰ κ' ὁ Πάπας μᾶς γίνεται τοιμπούρι,
μὰ κάθε πρότασι τοῦ τὴν πέρνω καὶ τὴν τρῖνω
σὲ καθενὸς Ἀψβούργου καὶ Χοσεντ' ὄλλερν μούρη.

Φ. — Τίρι λιρι, τίρι λιρι,
σὲ πολέμου πανηγύρι
τρέχουσι λιγροὶ λεβέντες.

Δαρνοστόλιστοι περνοῦν
καὶ κανένα δὲν πλανοῦν
τῆς Εἰρήνης ἢ κουβένταις.

Πῶς γλεντῶ μ' αὐτοὺς τοὺς Πρώσους, τῆς Εἰρήνης
[τοὺς Κερβέρους,
καὶ φωνάζω διατόρως ἵστους λαοὺς τοὺς ἐλευθέρους:
Ἀποκτῆνωσιν σημαίνει Καζέρεϊος Εἰρήνη,
κ' ὅταν δρους κἀν ἀμέσως κἀνέμ' μέσως σὰς προτεινῆ
τέτοιος Καίσαρ εἶν τὸν Πρώσο, τέτοιος Βόας συ-
[σφιγκτήρ.

αὐθωρεὶ νὰ τοὺς πετάτῃ,
καὶ σ' ἐκείνον ν' ἀπαντᾷτε
μὲ τοῦ φίλου του τοῦ Τούρκου τὸ πασίγνωστον σι-
[κτιρ.